

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi Z. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt VI ACz [...], wydanego w sprawie
z powództwa Z. M.
przeciwko J. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił zażalenie powódki Z. M. na postanowienie Sądu Okręgowego w W. w przedmiocie kosztów procesu, w sprawie przeciwko J. D., o zapłatę.

Pełnomocnik Z. M. wniósł skargę na podstawie art. 424¹ k.p.c., w której żądał stwierdzenia niezgodności z prawem tego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie

w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Chodzi zatem o orzeczenia kończące merytorycznie sprawę co do istoty. Od innych prawomocnych orzeczeń skarga nie przysługuje, w szczególności od postanowień formalnych, czy wpadkowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r. II BU 6/11, niepubl., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 r. III CNP 32/10, niepubl.). Dotyczy to zatem orzeczeń rozstrzygających kwestie incydentalne, tj. takie, które pozostają w związku z postępowaniem zmierzającym do rozpoznania żądania, których byt jest samodzielny w tym znaczeniu, że zamykają określony uboczny wątek sprawy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 16). Do tej kategorii orzeczeń należy zaliczyć rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów. Odrębność tego rozstrzygnięcia, w stosunku do orzeczenia kończącego sprawę w instancji wyraźnie wynika z art. 108 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r., II CNP 34/13; z dnia 21 listopada 2013 r., V CNP 5/13, niepubl.).

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ k.p.c.).